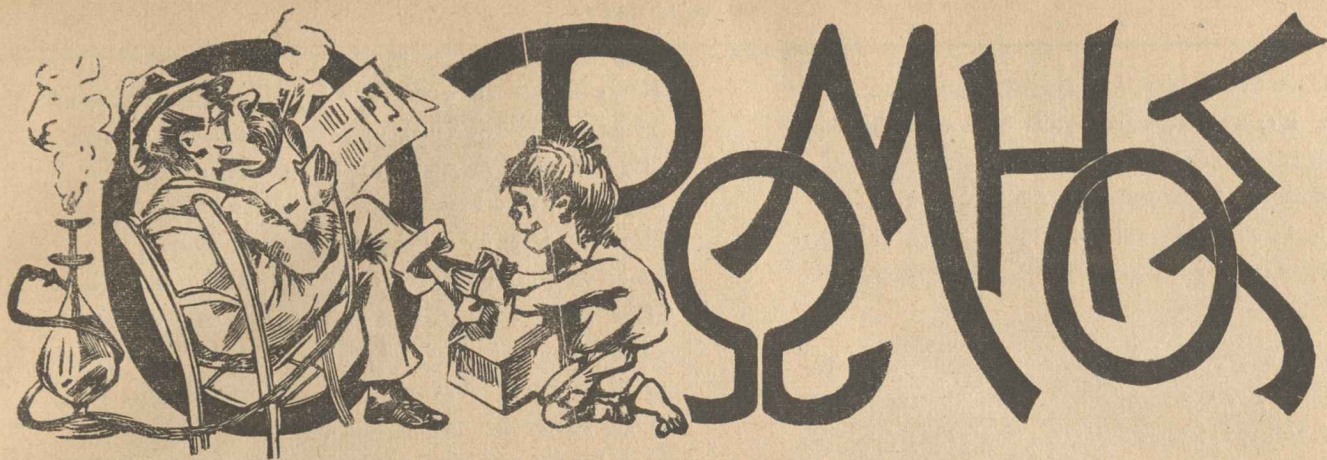

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ «ΡΩΜΗΟΣ» τὴν ἐβδομάδα
μὴ φορά θὰ βγαίνει μόνο,
Συνδρομὴ μὲς 'στὴν Ἑλλάδα
δραχμαῖς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
'Αλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη
δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ
ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς,
ἕγινες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλο μὴ πεντάρα,
δύο φύλλα μὴ δεκάρα.

ΕΤΟΣ Α'. — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, τὴν 9 Ἀπριλίου 1883 — ΑΡΙΘ. 2.

Κ Ρ Α Σ Ι

Ἀπὸ παντοῦ ἀναφοραῖς 'στὸ βασιλεῖά μας στέλλουν
κι' ὅλοι τὸ φόρο τοῦ κρασιοῦ παρακαλοῦν νὰ βγάλῃ·
αὐτὸ τὸ φόρο οἱ Ρωμηοὶ καθόλου δὲν τὸν θέλουν,
κι' ὅλοι γι' αὐτὸ σηκώνουνε ἀπάνω τὸ κεφάλι.
'Αναβρασμὸς 'στοὺς Πατρινούς, 'στοὺς Συριανοὺς μουρμουῖρα,
καὶ μέσα κι' ἔξω κίνησις καὶ γρίνια καὶ φαγοῦρα.

Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ὁ ὕστερος τῶν Ἀθηνῶν δημότης
παρακαλῶ μὲ δέξῃ θερμῇ τὸν βασιλεῖα
σ' αὐτὸ τὸ φόρο νὰ φανῇ τοῦλάχιστον ἱππότης,
καὶ νὰ τὸν σβύσῃ μόνος του μὲ μία κονδυλιά.
'Εγὼ ἂν ἤμουν βασιλεῖας, γιὰ χάρι τοῦ Τρικούπη,
δὲν θάφιναν οἱ Ἕλληνες νὰ μοῦ γινοῦν κουνουπι.

ᾠ! ναί, χρυσέ μου βασιλεῖα, γιὰ κάνε μας τὴ χάρι,
ποῦ νὰ χαρῆς τὸ θρόνο σου καὶ ὅλη τὴ φαμῆλῃα,
ποῦ νὰ σέ 'δοῦμε ἔξαφνα 'στὴν Πόλι καθβαλάρη,
καὶ τῆς Ἑλλάδος οἱ ἐχθροὶ νὰ σκάσουν ἀπὸ ζήλεια,
βγάλε τὸ φόρο τοῦ κρασιοῦ, ν' ἀρχίσουμε τὰ γέλοια,
κι' ἀμέσως νὰ σοῦ στείλουμε πενήντα δρὸ βαρέλῃα.

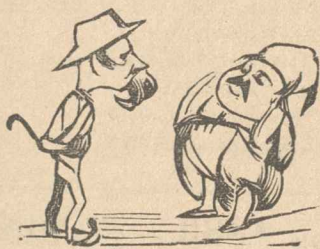
Γιὰ φόρους ἄλλους, βασιλεῖα, καὶ τόσο δὲν μᾶς μέλει·
μὲ σίδερα τὴ ράχη μας ἄς δέρνουν καὶ μολύβια,
ἀλλ' ὄχι φόρος ἀκριβὸς κι' ἀπάνω 'στὸ βαρέλι,
ὄχι, γιὰ ὄνομα Θεοῦ, καὶ 'στὸ κρασί ἀκριβεία.
Μακριὰ ὁ φόρος ὁ βαρὺς ἀπὸ τὸ ρετσίνατο,
ἄλλοιὼς μὲ λόγια θὰ γενῇ ὁ κόσμος ἄνω κάτω.

ᾠ! ναί, ἄς μείνῃ ὅπως πρὶν ἡ ἔρημη ρετσίνα,
γιὰ νᾶρχωνται καὶ οἱ Ρωμηοὶ λιγάκι εἰς τὸ κέφι,
νὰ λησμονοῦν καὶ μὴ στιγμὴ τὴ φτώχεια καὶ τὴν πείνα,
καὶ σὰν σφοντύλι γύρω τους ὁ οὐρανὸς νὰ στρέφῃ
ν' ἀνάβουν τὰ καντύλια των, συζήτησι ν' ἀνοίγουν,
καὶ τὰ ποτήρια μὲ φωναῖς καὶ ζήτῳ νὰ τὰ σπῆγουν.

Τώρα μονάχα τὸ κρασί μᾶς κατενθουσιάζει,
'μέρα καὶ νύκτα τόχουμε γιὰ μόνη συντροφία,
καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ Ρωμηὸς τὸ γλυκοκατεβάζει,
ἀμέσως συλλογίζεται καὶ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν.
Τότε τὸ μαῦρο χάλι του καὶ τοὺς καὶ μὲν ἐξεχάνει,
μὲ τὰ ποτήρια πολεμᾷ καὶ θάλασσα τὰ κάνει.

Κι' εγώ τὸ ἔρμηο κροσὶ καμμιὰ φορὰ σὰν πίνω,
τότε κι' ἐγὼ φαντάζομαι μεγάλη τὴν πατρίδα,
καὶ βλέπω τὸν διάδοχο τοῦ θρόνου Κωνσταντῖνο
νὰ πετσοκόβῃ τὴν Τουρκιὰ μὲ κοφτερὴ λεπίδα.
"Ἄλλο καλὸ ἀπ' τὸ κρασί γιὰ τοὺς Ρωμιοὺς δὲν μένει,
καὶ βλέπουμε τὴ δόξα μας μονάχα μεθυσμένοι.

"Εἰ τὸ λοιπὸν γιὰ κέρνα μας καὶ μία, ταβερναρῆ,
ξεβούλωσε ὀγρήγορα τοῦ βαρελιοῦ τὴν τρύπα·
καθένας τὸ κεφάλι του ἄς χῶτῃ 'στὸ πιθάρι,
ἄς πινοῦμε τὸν περιδρόμο καὶ ἄς γενοῦμε σκνίπα.
Καὶ μεθυσμένοι ὅλοι μας 'στὸν βασιλεῖα νὰ πᾶμε,
κι' ἴσως φτηνὰ τούλαχιστον ἀφήσῃ νὰ μεθᾶμε.

ΓΙΑΝΝΗΣ, ΠΑΝΑΓΗΣ

Γ. Δόξα ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ, ποῦ τὸ μάτι μας θὰ 'δῇ
μὲς 'στὴ φυλακὴ κλεισμένο κι' ἐνὸς ἄρχοντος παιδί.
Π. Δόξα ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ, ποῦ καὶ τούτῃ τὴ φορὰ
δὲν μᾶς 'στράβωσαν τὰ μάτια οἱ τρανοὶ μὲ τὸν παρᾶ.
Γ. Μπράβο εἰς τοὺς δικαστὰς μας! τοὺς ἀξίζει καὶ στεφάνι.
Π. Καὶ στεφάνι ἀπ' τὰ πρῶτα, ἀδελφέ μου Μαστρογιάννη...
Γ. Μὰ τί τράκο ἦταν τοῦτο γιὰ τὴ ραχὴ τοῦ Σκουζέ!
Π. Καὶ ἡ γάταις καὶ οἱ σκύλοι τὸν ἐπῆραν 'στὸ μεζέ.
Γ. "Επρεπε νὰ τὸν κτυπήτῃ δυνατώτερα ὁ νόμος.
Π. Τί θὰ πάθῃ σὰν τ' ἀκούσῃ κι' ὁ μπαμπᾶς ὁ γαλαντόμος!
Γ. Πέντε κι' εἴκοσι χιλιὰδες τρίγκι τράγκα θὰ πληρώσῃ.
Π. "Απὸ τὴν πολλή του φούρκα εἰμπορεῖ νὰ τὸν σκοτώσῃ.
Γ. Βρὲ καλὰ νὰ τὰ παθαίνουν... τί ἐνόμισαν ἀλήθεια;
Π. Πῶς τιμὴ καὶ ὅλα εἶναι εἰς τὸν κόσμον παραμύθια;
Π. "Ετσι εἶναι, Μπαρμπαγιάννη, μερικοὶ ἀπ' τοὺς τρανοὺς
ἄδεια εἶναι ἡ καρδιά τους, ἄδεις εἶναι καὶ ὁ νοῦς.
Τίποτε δὲν νοιώθουν μέσα, καὶ θαρροῦν πῶς κι' ἡ τιμὴ
εἶναι τίποτε, ἀέρας, καὶ πουλεῖται σὰν ψωμί,
"Εχεις ὡμορφὸ κορίτσι; κλεῖς τὸ μὲς 'στὰ σκοτεινά,
μὴν τ' ἀφήνῃς γιὰ καλὸ σου νὰ πηγαίνῃ πουθενά·
μὴν τ' ἀφήνῃς νὰ φωνάζῃ, νὰ 'μιλᾷ, νὰ τραγουδᾷ,
μὴν τ' ἀφήνῃς οὔτε τᾶστρο οὔτ' ὁ ἥλιος νὰ τὸ 'δῇ,
μήπως ἀρχωντὰς κανέναν σοῦ τὸ πάρη μυρωδιά
καὶ ντροπιάσῃ τὴν τιμὴ σου καὶ σὲ σφάζῃ 'στὴν καρδιά.
Μὴ γιὰ γράμματα τὸ στέλῃς σὲ δασκάλων μακελειᾶ,
μὴν ἀφήνῃς κι' ὁ ἀέρας νὰ τοῦ παιζῇ τὰ μαλλιά.

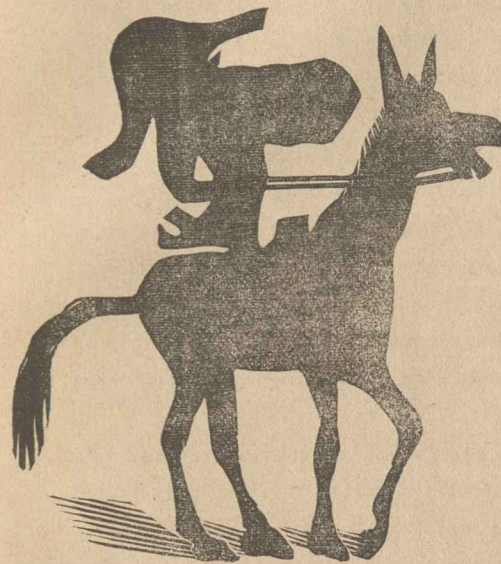
Εἶναι πόρνος κι' ὁ ἀέρας... συμφορὰ 'στῆς παρθεναίς!
μὲ μεσίτραις τῆς τιμῆς μας πλημμυροῦν κι' ἡ γειτονιάς.
"Εχε τέσσερα τὰ μάτια κι' ὅλο κύτταζε καλὰ
καθεμιὰ μὲ τὸ τσεμπέρι, ποῦ τῆς κόρης σου 'μιλᾷ.
Ποῖος τὸ ξέρεῖ ἂν δὲν εἶναι προζενήτρα κανενός,
ποῖος τὸ ξέρεῖ ἂν κανέναν δὲν τὴν 'πλήρωσε τρανός!
"Εχε τέσσερα τὰ μάτια, γιατί φθάνει μιὰ στιγμή
νὰ κυλίσουν μὲς 'στὴ λάσπη τοῦ σπητιοῦ σου τὴν τιμὴ,
κι' ὕστερα νὰ 'στὴν πληρώσουν μὲ καμπόσα μετρητά...
"Ὅλα τοῦτα ποῦ σοῦ λέγω μὴν τὰ πέρνῃς χωρατὰ.
Γ. "Οχι δὲ καὶ σύ, καύμένε... τὸ παρακάμεις θαρρῶ...
"Βρίσκεται τιμὴ ἀκόμη καὶ σὲ τοῦτο τὸν καιρό,
δὲν σοῦ λέγω, ἀτιμία βασιλεύει δυνατή,
ἀλλὰ βλέπεις κάπου κάπου καὶ ὀλίγη ἀρετή.
Μὴ θαρρῇς καὶ σὺ πῶς ὅλοι προσκυνοῦνε τὰ λεφτά...
Π. "Εχε τέσσερα τὰ μάτια...

Γ. "Ελα, ἄφιστα αὐτά,
καὶ ἄς 'ποῦμε τίποτ' ἄλλο...
Π. Τί νὰ 'ποῦμε, Μαστρογιάννη;
Γ. Δὲν μοῦ λές, τοῦ βασιλεῖα μας ἡ κουβέντα πῶς σ' ἐφάνη;
Π. Ποιὰ κουβέντα;
Γ. Τέτοιο νέο δὲν σοῦ κτύπησε 'στ' αὐτί;
Λένε κάμποσοι πῶς εἶπε 'σὼν Πατρῶν τὸ βουλευτή,
πῶς ἂν μέσα 'στὴ βουλή μας ἦταν ὅλ' οἱ βουλευταί,
νέους φόρους ὁ Τρικούπης δὲν θὰ ἔβαζε ποτέ.
Καὶ γιὰ νὰ 'μιλήσῃ ἔτσι, τοῦτο βέβαια θὰ 'πῇ
πῶς δὲν θέλει τὸν Τρικούπη...
Π. Γιὰ φαντάσου τί ντροπὴ!
"Ἄλλοι ὅμως πάλι λένε πῶς δὲν εἶπε τέτοια λόγια.
Γ. "Εγὼ λέω πῶς τὰ εἶπε...
Π. Μὴν τὰ δένης κομπολόγια.
Γ. Σὺ τί λές; πῶς δὲν τὰ εἶπε;
Π. Μήπως ἤμουνα 'μπροστά του;
"Ἄν τὰ εἶπε νὰ μᾶς ζήσει, κι' ἂν δὲν τᾶπε, πάλι γελά του.
Γ. Πᾶμε τώρα νὰ σοῦ δώσω ἕνα φρέσκο ρετσίνατο.
Π. "Αἶντε πᾶμε, Μαστρογιάννη, γιὰ νὰ πᾶν κι' ἡ πίκραις κάτω.

Σ Π Ο Υ Δ Α Ι Α

"Στὸ πρῶτο φύλλο τοῦ **Ρωμηοῦ** ἀπ' τὴν πολλή μας βία,
ἔσχάσαμε καὶ νοῦμερο καὶ ἡμερομηνία.
"Ἀλλὰ ἡ εὐγενεία σας θε νὰ μᾶς συγχωρήσῃ...
αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ μέσα 'στὸ Παρίσι.

Μοῦ ἐπαραπονέθηκαν καὶ ἄγνωστοι καὶ φίλοι,
ὅτι δὲν εἶχα μπόλικη 'στὸ πρῶτο φύλλο ὕλη.
"Εχουνε δίκιο βέβαια, καὶ τοὺς ζητῶ συγγνώμη,
ἀλλὰ γιὰ στίχους μηχανὴ δὲν 'βρέθηκε ἀκόμη.

Ο ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

"Ὁρα καλὴ κι' οἱ δρόμοι μας, πηγαίνω 'στὴ Μαδρίτη,
μήπως καμμιὰ γεμάτη σᾶς φέρω 'Ισπανιόλα·
εὐγε καὶ πάλι εὐγε σ' ἐμὲ τὸν τραπεζίτη,
ὅπου 'μπορῶ μὲ τρόπο νὰ χῶνῶμαι εἰς ὅλα.

Βαρᾶτε νὰ περάσω, πηγαίνω 'στὴ Μαδρίτη,
κι' ὀρκίζομαι 'στὰ χέλια τῆς λίμνης Κωπαίδος
πῶς θάμπω δίχως ἄλλο 'σὼν 'Ισπανῶν τὴ μύτη,
κι' ἀμέσως θὰ τενώσω τὴν δόξα τῆς πατρίδος.

Κι' ἐκεῖ 'στὴν 'Ισπανία θὰ κάμω καὶ θὰ δείξω,
κι' ἐκεῖ θὰ ὡμορφαίνω, θὰ πίνω καὶ θὰ τρώγω,
κι' ἐκεῖ δουλεῖαίς μὲ φούνταις καὶ Λαύρια θ' ἀνοίξω,
κι' ἐκεῖ πολλοὺς πιστεύω νὰ βάλω εἰς τὸν τζόγο.

Καὶ πρέσβυς θε νὰ ἦμαι καὶ βουλευτὴς θὰ μείνω,
κι' ἄς λένε ὅ,τι θέλουν καμπόσοι περιδρόμοι·
εἰς ὅ,τι κι' ἂν μοῦ λένε ἕνα λεπτὸ δὲν δίνω,
ἐμπρὸς εἰς τὸν παρᾶ μου 'στὸ διχάβολο οἱ νόμοι.

Οἱ ἄλλοι μὲ τοὺς νόμους κι' ἐγὼ μὲ τὸν παρᾶ μου·
τὸ τρικαντὸ θὰ βάλω κι' ἐγὼ τοῦ διπλωμάτη,
καὶ τότε σὰν φορέσω τὴ νέα φορεσιὰ μου,
καὶ ποῖα δὲν θὰ μοῦ κλεινὴ γλυκὰ γλυκὰ τὸ μάτι;

"Εβγάκα διπλωμάτης χωρὶς κανένα κόπο
καὶ βουβαθῆτε ὅλοι ἐσεῖς οἱ γκαγκαρέοι·
δόξα 'στὸ Δὸν Σκουλούδη, ἀνοίξετέ μου τόπο,
καί... ζήτω ὁ παρᾶς μου καὶ οἱ κατεργαρέοι.

ΣΤΟΝ ΚΑΛΛΙΓΑ

Καλὸ σου κατευόδιο, Καλλιγᾶ,
μὰ ὅπου τὸ ποδάρι σου πατείς,
θ' ἀκούσης νὰ σοῦ λέν σιγὰ σιγὰ:
δὲν βγαίνεις 'στὴν 'Αθήνα βουλευτὴς.

Καλὸ σου κατευόδιο, ἀβουκάτο...
ἀέρα καὶ ἀνάπαυσι ζητεῖς,
γιατ' ἤλθε ἡ χολὴ σου ἄνω κάτω·
ποῖος σοῦπε νὰ μᾶς ἐβγάς βουλευτὴς;

Σὺ ἔχαιρες ὑπόψη μεγάλη
καὶ ἤσουνα σοφὸς Καθηγητὴς·
τί διχάβολο σοῦ 'μπῆκε 'στὸ κεφάλι
νὰ ἐβγάς 'στὴν 'Αθήνα βουλευτὴς;

Σὺ εἶσαι ἔγκουσιμένος τραπεζίτης,
τί σοῦθε καὶ μ' ἐμᾶς νὰ μπερδεύτῃς;
τώρα νὰ πᾶς νὰ γίνῃς ἐρημίτης,
δὲν βγαίνεις 'στὴν 'Αθήνα βουλευτὴς.

Σταυρὸ ἐπῆρες κι' ἄλλο νὰ μᾶς σκάσῃς,
γι' αὐτὸ καὶ πόση πόζα μᾶς κρατεῖς;
ἀλλὰ σταυροὺς χιλιῶδες κι' ἂν κρεμάσῃς,
δὲν βγαίνεις 'στὴν 'Αθήνα βουλευτὴς.

Γι' αὐτὸ τὸ μεσιμὸ σου ὅλοι κλαῖμε,
καὶ σὺ μὲ ἀπονιὰ μᾶς πραιτεῖς·
ἀντί, Κοντοπίθαρε, σοῦ λέμε,
καὶ γίνε 'στὴν Εὐρώπῃ βουλευτὴς.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀρχίζει ἡ μεγάλη ἐβδομάς,
ἀρχίζουνε τὰ δώδεκα Βαγγέλια,
μετάνοιαι, προσευχαῖς καὶ ταραμαῖς,
τρεχάματα, σκουνητάματα καὶ γέλια.

Ἡ ἐκκλησιὰς γεμίζουν με κοπέλαις,
τῆς καθεμιᾶς τὸ μάγουλο ἀνάθει,
καὶ τρέχουν ἀπὸ πίσω τους με τρέλλαις
οἱ νέοι τῆς Ἀθήνας ἐργολάβοι.

Ὁ κάθε μορφονεὶς κυρὰ γυρεύει,
ἡ καθεμιὰ τρελλὴ γαμβρὸ ζητᾷ·
ἐκεῖνος τὸ μουστάκι του χαϊδεύει,
κι' ἡ νύφη μὲς 'στὰ μάτια τὸν κυττᾷ.

Ἄλλ' ὅμως ἀπ' τῇ νήστειά κι' ἀπ' τῇ λόρδᾳ
μπερδεύεται κι' ἡ γλῶσσα τοῦ παπαῖ,
καὶ μία εὐωδία ἀπὸ σκόρδα
μέσα 'στὰ δηὸ ρουθούνια σὲ κυττᾷ.

Τῶν εὐσεβῶν πηγαίνει τὸ ἀσκέρι
εἰς τὸν παπᾶ συχώρεσι νὰ πάρῃ,
τοῦ δίνει δηὸ δεκάρες μὲς 'στὸ χέρι
κι' εὐθὺς τῆς ἀμαρτίας του μπατάρει.

Κανέννας ἀσυχώρετος δὲν μένει,
κυττάζει κι' ὁ Χριστὸς ἀπὸ 'ψηλὰ
πῶς κάθε Χριστιανὸς μεταλαβαίνει,
κι' ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι γελᾷ.

Ἀρχίζει ἡ μεγάλη ἐβδομάς,
κι' ἡ ἐκκλησιὰς γεμίζουν με ἀνθρώπους,
μὰ δίχως νὰ τὸ θέλῃς βλαστημᾷς
καὶ διάκους καὶ παπάδες κι' ἐπιτρόπους.

Ἀρχίζει ἡ μεγάλη ἐβδομάς,
καὶ δὸς τοῦ τῆς καμπάνης μας κυττᾷμε...
Χριστέ μου, βάλε γνῶσι καὶ σ' ἐμᾶς,
ἢ ἄσε μας 'στὸ διάβολο νὰ πᾶμε.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Εἰς τὴν Εὐρώπῃ χαλασμός καὶ πατιρντὶ μεγάλο!
παντοῦ με δυναμίτιδα ἀντάρταις καρτεροῦν·
πότε τὸν ἕνα πιάνουνε κι' ἀφίνουνε τὸν ἄλλο,
ἡ φυλακαῖς 'ξεχείλισαν καὶ ἄλλους δὲν χωροῦν.
'Απὸ καπνὸ κατάμαυρο ἐθόλωσε ἡ σφαῖρα,
καὶ πύργοι ξετινάζονται ἀπάνω 'στὸν ἄερα.

Οἱ Φαινιαῖνες, φαίνεται, ἀγρίεψαν 'στ' ἀλήθεια,
καὶ σὰν χαμένα τᾶχουνε οἱ φίλοι μας Ἑγγλέζοι.
ἐκεῖ δὲν κλέβουν σὰν κι' ἐδῶ μπουγάδες καὶ ὀρνίθια,
ἐκεῖ βαροῦν 'στὰ δυνατά, ἐκεῖ κανεῖς δὲν παίζει,
Καὶ ἂν ὁ Κοσσονάκος μας 'βρισκόταν ἐκεῖ πέρα,
γιὰ σίγουρα θὰ 'χόρευε μιὰ πόλκα 'στὸν ἄερα.

Ἐκεῖ τὸ κάθε κίνημα δὲν εἶναι παῖζε γέλα,
ἐκεῖ σαστίζει ἐξαφνα καὶ τὸ μῆλὸ σου χάνεις,
σὲ κάθε βῆμα σου πατεῖς ἀπάνω σὲ φουρνέλα,
φοβάσαι καὶ τὸν ἴσχιό σου καὶ τὸ σταυρό σου κάνεις.
Οὔτ' ἐξω εἶσαι σίγουρος, ἀλλ' οὔτε καὶ 'στὸ σπῆτι,
καὶ ψάχνεις καὶ τὰ ρούχα σου μὴν ἔχουν δυναμίτι.

Ὁ Τσάρος μας ἀνέβαλλε τὴ στέψι του καὶ πάλι,
μ' ἐκείνους τοὺς μηδενιστὰς τὸν πᾶει ριπιτί·
τὸ ὑψηλὸ κεφάλι του δὲν ξέρει ποῦ νὰ βάλῃ,
καὶ με τὰ δηὸ τὰ χέρια του τὸ στέμμα του κρατεῖ.
Καὶ τὴ στιγμή ποῦ κάθεται μὲς 'στὴ χρυσῇ του σάλα,
προσμένει μὲς 'στὰ σκέλια του νὰ πῆσῃ καμμιὰ μπάλα.

Κι' ἂν με χρυσώσης, Τσάρε μου, κοντὰ σου δὲν σιμώνω
κοντὰ σου τρέχει κίνδυνος κι' ἡ γάτα σου κι' ὁ σκύλος,
καὶ μ' ὅλα τὰ διαμάντια σου καὶ μ' ὅλο σου τὸ θρόνο
δὲν ἤθελα 'στὸν κόρφο σου νὰ ἦμαι οὔτε ψύλλος.
Σ' ἀφίνω νὰ τὰ χαίρεσαι τὰ τόσα σου καλὰ,
δὲν ἔχω διόλου ὀρεξι νὰ τιναχθῶ 'ψηλά.

Κι' ὅποις ἐλθῇ 'στὴ στέψι σου θὰ κάμῃ μία τρέλλα·
ἐκεῖνοι οἱ μηδενιστὰς δὲν ἔχουν τὸ Θεό τους,
σοῦ χώνουν μπόμπαις φοβεραῖς καὶ μέσα 'στὰ καπέλα,
καὶ ὅπου πᾶς κι' ὅπου σταθῇς θὲ νὰ τοὺς εὕρῃς πρώτους.
Θεέ μου, φύλαξε κι' ἐμᾶς ἀπὸ τῆς μπαταρίας,
κι' ἄς λείπουν ἀπὸ τοὺς Ρωμηοὺς αὐταῖς ἡ φασαρίαις.

Τί εὐτυχεῖς ποῦ ἤμαστε ἐμεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα!
ἐδῶ ποτὲ μηδενιστὰς κανέννας δὲν φοβάται,
μὲ τὴν ἐφημερίδα του 'ξαπλώνει 'στὴ λιχάδα,
πηγαίνει 'στὴ δοιλίτσα του κι' ἀξένοιχτος κοιμᾶται.
Κι' ἂν γίνῃ διαδήλσις κι' ἐδῶ καμμιὰ φορά,
μ' ἕνα χαστοῦκι 'ξαφνικὸ τελειώνει μιὰ χαρά.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
μέσ 'στοῦ Παππαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο·
συνερεῖ με μανδρί,
μὲ τοὺς ἀγίους Θεοδώρους
καὶ με κάποιους τορναδόρους.